

Sygn. akt III AUa 951/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krystyna Smaga
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek apelacji Z. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 3 lipca 2015 r. sygn. akt VIII U 710/14

oddala apelację.

K. S. E. C. B. H.

Sygn. akt III AUa 951/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). W uzasadnieniu wskazano, że nie spełnia on warunków do przyznania powyższego świadczenia bowiem orzeczeniem Lekarza Orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2013 r. wnioskodawca został uznany za częściowo niezdolnego do pracy, a niezdolność ta powstała w dniu 22 października 2012 r. Zakład przyjął za udowodnione łącznie: 20 lat, 8 miesięcy i 10 dni okresów ubezpieczenia. W ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy tj. od 22 października 2002 r. do 22 października 2012 r. wnioskodawca udowodnił łącznie 2 lata, 11 miesięcy i 21 dni, w tym 2 lata, 5 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 13 dni okresów nieskładkowych (ograniczonych do 1/3 okresów składkowych).

W związku z tym, że wnioskodawca nie udowodnił 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 kwietnia 2014 r. wniósł o jego oddalenie, Podniósł dodatkowo, że wobec braku 5 – letniego okresu składkowego, nieskładkowego i uzupełniającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy organ rentowy nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

Z. P. urodził się w dniu (...) Z wykształcenia jest szlifierzem. Ostatnio przed zgłoszeniem wniosku o rentę pracował, jako spawacz.

W dniu 10 grudnia 2013 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 17 stycznia 2014 r. organ rentowy odmówił prawa do świadczenia. W dniu 13 lutego 2014 r. wniósł o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy przedkładając dodatkową dokumentację. Powołując się na orzeczenie Lekarza Orzecznika, organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, odmawiającą Z. P. prawa do renty.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, laryngologa i chirurga naczyniowego celem ustalenia, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy i w jakim stopniu, dokładnej daty powstania niezdolności do pracy oraz przewidywanego okresu jej trwania.

Biegli sądowi w opinii z dnia 15 października 2014 r. uznali wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy ustalając jednocześnie datę powstania niezdolności do pracy na dzień 15 października 2014 r. przez okres 2 lat. Rozpoznali u wnioskodawcy miażdżycę kończyn dolnych, przykurcz palca IV ręki prawej, kamicę żółciową – bezobjawową, niewydolność krążenia mózgowego w wywiadzie, przewlekłe obustronne zapalenie uszu, niedosłuch obustronny bez objawów błędnikowych.

Po zapoznaniu się z aktami sprawy i zbadaniu odwołującego wskazali, że jak podaje on w wywiadzie, od marca ubiegłego roku w obrębie kończyn dolnych utrzymują się dolegliwości bólowe uniemożliwiające chodzenie. Podczas badania biegli stwierdzili, że obydwie kończyny dolne są niedokrwione z powodu miażdżycy, która doprowadziła do obustronnej niedrożności tętnic udowych. Ponadto u wnioskodawcy w czasie pobytu w szpitalu (listopad 2010 r.) na oddziale wewnętrznym podczas badania USG jamy brzusznej stwierdzono obecność kilku złogów w pęcherzyku żółciowym, jednak nie powodują one żadnych objawów klinicznych. Wskazali także, że skarżący podaje okresowe bóle w odcinku lędźwiowym kręgosłupa o zmiennym nasileniu i bóle stawowe kończyn, oraz częste bóle i zawroty głowy. W sierpniu 2003 r. był leczony w szpitalu z powodu niewydolności krążenia mózgowego, zaś w chwili obecnej nie leczy się u neurologa. Wnioskodawca od 20 roku życia choruje na ucho prawe, a od 2-3 lat także na ucho lewe. W czasie badania stwierdzili również obustronną wydzielinę ropną w przewodach ropnych i obustronny niedosłuch bez objawów błędnikowych, co wymaga leczenia laryngologicznego.

W ocenie biegłych stwierdzone choroby, w tym szczególnie miażdżycy powodująca niedokrwienie w kończynach dolnych ograniczająca możliwości chodzenia, czyni wnioskodawcę całkowicie niezdolnym do pracy. Początek tej niezdolności orzekli na dzień 15 października 2014 r., a czas jej trwania na okres 2 lat.

W opinii uzupełniającej z dnia 16 grudnia 2014 r. biegli podtrzymali opinię główną. uznając wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy, określając początek tej niezdolności z dniem badania tj. 15 października 2014 r. Wskazali również, że przed dniem 1 października 2014 r. wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy. W ich

ocenie można także uznać, że częściowa niezdolność do pracy istniała, co najmniej od 1 stycznia 2014 r. Podnieśli ponadto, że głównym powodem całkowitej niezdolności do pracy u Z. P. określonej z dniem badania tj. 15 października 2014 r. są zmiany miażdżycowe w obrębie kończyn dolnych. Wskazali, że jest to choroba przewlekła, rozwijająca się w początkowym okresie podstępnie, niedająca żadnych objawów klinicznych. Przyczyny jej powstania i dalszego rozwoju wiążą się z zaburzeniami w gospodarce tłuszczowej.

Podkreślili ponadto, że w aktach sprawy znajdują się dowody wskazujące na przyczyny i rozwój miażdżycy u wnioskodawcy w postaci kart informacyjnych z leczenia szpitalnego:

1. Szpital w B. - oddział wewnętrzny (26-31.08.2003 r.), rozpoznanie – dyslipidemia,
2. Szpital w O. - oddział wewnętrzny (4-10.11.2010 r.), rozpoznanie - zaburzenia gospodarki lipidowej,
3. Zaświadczenie o stanie zdrowia z 5.03.2003 r. wysławione przez (...) Sp.z.o.o. Niepubliczny Zakład (...) w C. z rozpoznaniem: miażdżycza zarostowa kończyn dolnych. Hiperlipidemia. Hipertrójglicerydemia,
4. Zaświadczenie o stanie zdrowia z Poradni (...) Naczyniowej Wojewódzkiego Szpitala (...) w L. z dnia 6.05. (...). Jest tam wpis: leczony w tut. Poradni chirurgii naczyniowej od 18.02.2013r. z powodu: miażdżycza zarostowa tętnic kończyn dolnych. Choroba o charakterze trwałym, przewlekłym i postępującym, nie rokuje powrotu do zdrowia. Stałe leczenie w Poradni Naczyniowej,
5. Opis badania USG układu żylny-tętniczego 2 kończyny wykonanego w dniu 17.12.2012 r. w pracowni (...) Publicznego Zakładu (...) I w B.. Badanie to stanowi koronny dowód na obecność miażdżycy w kończynach dolnych, szczególnie zaawansowanej w lewej kończynie, którą wykryto już 17.12.2012 r.

Do powyższych opinii strony nie wniosły zastrzeżeń, jedynie wnioskodawca na rozprawie w dniu 3 lipca 2015 r. stwierdził, iż w jego ocenie biegli dobrze określili datę powstania częściowej niezdolności do pracy na październik 2014 r.

Wobec faktu, iż strony do powyższych opinii nie złożyły zastrzeżeń oraz faktu, iż sporządzone w niniejszej sprawie opinie przedstawiły wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.09.1999 r., II UKN 96/99) Sąd nie prowadził dalszego postępowania dowodowego.

Sąd uznał że sporządzone w toku postępowania opinie z dnia 15 października 2014 r. oraz z dnia 16 grudnia 2014 r. są kompletne, jasne i należyte uzasadnione. Biorąc pod uwagę rozpoznane schorzenia występujące u wnioskodawcy, biegli zajęli właściwe stanowisko z którego wynika jednoznacznie, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 15 października 2014 r. na okres 2 lat. Przy czym częściowa niezdolność do pracy istniała przed dniem 1 października 2014 r., co najmniej od 1 stycznia 2014 r.

Sąd uznał, że odwołanie Z. P. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy czym w myśl art. 57 ust. 2 ww. ustawy przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Konkretyzacją art. 57 ust. 1 pkt 2 jest art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, określający minimalną długość okresów składkowych i nieskładkowych, wymaganych do powstania prawa do renty dla poszczególnych grup wiekowych ubezpieczonych.

Zgodnie z treścią art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Jednocześnie w odniesieniu do tej grupy osób ustawodawca wprowadził dodatkową przesłankę niezbędną do nabycia prawa do renty.

W myśl art. 58 ust. 2 wynika, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, a do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jednak w myśl art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS powyższego warunku nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6 wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że podstawę faktyczną wydania zaskarżonej decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2013 r., stwierdzającego powstanie u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy od dnia 22 października 2012 r. do 31 maja 2016 r. Ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od powyższego orzeczenia orzecznika ZUS do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Kwestią prawną wymagającą ustalenia w niniejszej sprawie było to, czy odwołanie ubezpieczonego jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia w rozumieniu art. 477⁹ § 3¹ zdanie pierwsze k.p.c.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. – Sąd zobligowany jest do odrzucenia odwołania opartego na zarzucie wskazania przez lekarza orzecznika ZUS niewłaściwej daty powstania niezdolności, czy też stopnia tej niezdolności w sytuacji, gdy od tego orzeczenia nie został wniesiony sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Analizując uzasadnienie odwołania należało przyjąć, że nie jest ono oparte jedynie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 28 maja 2013 r. Biorąc pod uwagę powyższe w niniejszej sprawie Sąd mógł analizować, czy stopień niezdolności do pracy, jak też data powstania tej niezdolności wskazana przez lekarza orzecznika ZUS, była prawidłowa.

Ustalenia, co do stanu zdrowia ubezpieczonego oraz jego wpływu na zdolność do pracy Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o analizę dokumentacji rentowej i medycznej odwołującego oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, laryngologii i chirurgii naczyniowej.

W oparciu o wnioski przedstawione przez biegłych Sąd Okręgowy uznał, że Z. P.:

- był osobą częściowo niezdolną do pracy w okresie przed dniem 1 października 2014 r., poczynając od dnia 1 stycznia 2014 r.,

- poczynając od dnia 15 października 2014 r. jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt 1 i art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – okresowo przez 2 lata.

Niemniej samo ustalenie, że ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy nie jest wystarczające dla pozytywnego rozstrzygnięcia, co do przyznania prawa do renty. Dla uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy istotny jest, bowiem nie tylko stan zdrowia ubezpieczanego, ale również spełnienie przez niego pozostałych warunków formalnych, które w niektórych przypadkach – w zależności od ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, ewentualnie wymiaru ogólnego stażu ubezpieczenia – mogą decydować o przyznaniu, bądź odmowie przyznania tego świadczenia.

Mając powyższe na względzie materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania nie daje podstaw do rewizji stanowiska organu rentowego w zakresie ustalonego przez ten organ ogólnego stażu ubezpieczenia skarżącego, który wynosi 20 lat, 8 miesięcy i 10 dni.

W ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, tj. w okresie od 13 lutego 2004 r. do 13 lutego 2014 r., przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. w okresie od 15 października 2004 r. do 15 października 2014 r., jak i przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy, tj. w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 1 stycznia 2014 r. Z. P. nie udowodnił, co najmniej 5 lat okresów ubezpieczenia.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że powód nie spełnia wymogu określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i art. 58 ust. 2 ustawy.

Ani w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, ani w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy nie legitymuje się on, co najmniej 5-letnim okresem składkowym lub nieskładkowym. Jednocześnie z uwagi na ustalony w niniejszym postępowaniu wymiar ogólnego stażu ubezpieczenia – 20 lat, 8 miesięcy i 10 dni, w tym 19 lat, 3 miesięcy i 22 dni okresów składkowych w sytuacji odwołującego nie zachodzą podstawy do zastosowania art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, którego wymogiem obok ustalenia całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczanego jest wykazanie przez niego, co najmniej 30 lat okresów składkowych. Tego ostatniego warunku ubezpieczony nie spełnia.

Ponadto ostatnim wykazywanym przez odwołującego okresem ubezpieczenia jest okres od 1 stycznia 1993 r. do 31 marca 2000 r. z tytułu podlegania ubezpieczeniu rolników (zaświadczenie k. 15 t. IV a.r.), jednakże okresy te przypadają w całości przed okresem dziesięciolecia liczonego do prawa do renty. W takim stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że odwołujący nie spełnia przesłanki, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 3 tj. częściowa niezdolność do pracy, której datę powstania biegli sądowi orzekli na datę 1 stycznia 2014 r. nie powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych bądź nieskładkowych, ani w okresie 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Od tego wyroku apelację wniósł Z. P. zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał :

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że ze względu na stan zdrowia niezdolność powstała w dniu 1 października 2014 roku, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że niezdolność do pracy powstała już w dniu 5 marca 2003 roku,

- naruszenie prawa materialnego - art. 57 ust. 1 w zw. z art. 6 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, polegające na przyjęciu, że w momencie powstania niezdolności do pracy nie posiadał wymaganych okresów składkowych, niezbędnych do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy,

podczas gdy przy ustaleniu prawidłowej daty niezdolności, to jest na dzień 5 marca 2003 roku, posiadał wymagane okresy składowe i spełniał warunki określone w art. 57 ust 1 dla uzyskania renty.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, wnosił również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych – chirurga, neurologa oraz otolaryngologa na okoliczność ustalenia daty całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie o dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty chirurga naczyniowego - W. K. (1) na okoliczność ustalenia u wnioskodawcy daty niezdolności do pracy (całkowitej, częściowej), w szczególności czy niezdolność ta mogła powstać do dnia 9 czerwca 2005 roku. Jest to dzień po upływie 18 miesięcy od zakończenia okresu zasiłkowego, po ustaniu zatrudnienia w przedsiębiorstwie Budowlanym W. K. T P. sp. j. (akt rentowe k. 9 k. 21 tom I). Nie jest bowiem sporne, że wnioskodawca po tej dacie nie podlegał ubezpieczeniu, aż do dnia 1.10. 2010 roku. Sąd dopuścił też dowód z dokumentów – opinii biegłych z dnia 1.06.2004 r: chirurga – urloga, specjalisty chorób wewnętrznych – kardiologa, otolaryngologa, neurologa (k. 7 akta sprawy VIII U 1491/04) oraz z dnia 14.12.2004 roku wydanej przez specjalistę chorób wewnętrznych - gastroenterologa (k. 20 a.s. VIII 1491/04) .

Z opinii wywołanej w sprawie niniejszej – biegłego specjalisty chirurga naczyniowego W. K. (2) (k. 83) wynika, że wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy od dnia 17.12.2012 roku (data badania USG) oraz całkowicie niezdolny do pracy od dnia 15.10.2014 roku (data badania). Biegły po dokładnej analizie akt sprawy i zbadaniu wnioskodawcy wskazał, że schorzenia naczyń obwodowych nie spowodują u badanego niezdolności do pracy przed dniem 9.06.2005 roku (nawet częściowej niezdolności do pracy). W aktach sprawy brak jest bowiem jakiegokolwiek dokumentacji lekarskiej świadczącej o występowaniu choćby objawów świadczących o miażdżycy kończyn dolnych. Biegły wskazał w szczególności, że opiniowany od dnia 4.11 do 10.11.2010 roku przebywał w oddziale chorób wewnętrznych. W karcie informacyjnej nie ma żadnej wzmianki o objawach świadczących o istnieniu niedokrwienia kończyn dolnych Objawy świadczące o niedokrwieniu kończyn dolnych są charakterystyczne i nie sposób ich pomylić z innymi objawami.

Sąd Apelacyjny podzielił opinię biegłego W. K. (2).

Stwierdzić należy, że przyjęcie tej daty nie powoduje osiągnięcia wymaganego 5 letniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Przyjęta przez biegłego data postania częściowej niezdolności do pracy jest zbliżona do daty przyjętej przez lekarza orzecznika - 22 października 2012 roku. Opinia biegłego W. K. (2) jest zgodna z opinia biegłych (główną i uzupełniającą) neurologa, laryngologa i chirurga naczyniowego dopuszczonych w postępowaniu przed Sądem I instancji - co do braku we wcześniejszym okresie u wnioskodawcy choćby częściowej niezdolności do pracy.

Opinia ta jest zgodna również z ustaleniami biegłych poczynionych w sprawie VIIIU 1491 / 04 - lekarzy : chirurga – urloga, specjalisty chorób wewnętrznych – kardiologa, otolaryngologa, neurologa, specjalisty chorób wewnętrznych gastroenterologa, którzy wówczas uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Wydana opinia była podstawą oddalenia odwołania wnioskodawcy prawomocnym wyrokiem sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 16 lutego 2005 roku.

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w toku postępowania przeprowadzonego przed Sądem istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy w daty powstania niezdolności do pracy zostały wyjaśnione w sposób gruntowny i wszechstronny.

Po uzupełnieniu postępowania dowodowego, w pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne oraz argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia, nie ma potrzeby jej powtarzania.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza więc naruszenia wskazanych w apelacji przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z treścią art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Jednocześnie w odniesieniu do tej grupy osób ustawodawca wprowadził dodatkową przesłankę niezbędną do nabycia prawa do renty bowiem w myśl art. 58 ust. 2 - okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, a do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Skoro, w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o świadczenie, czy też w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 5-letnim okresem składkowym lub nieskładkowym nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.